

АЛЕКС БОЛДИН
ЗОВ ЗА ПОМОЩ

chitanka.info

*Ако познавахме всички пътища, които са
пред нас, никога нямаше да се губим...*

Беше някак светло, като през лятото. Имах чувството, че съм на широк светъл площад. Слънцето грееше над мен, но не усещах топлината му. Не знаех къде съм всъщност и кой съм, като насън. Дали пък беше сън?

Тогава клетъчният ми телефон зазвъня. Имах два телефона, личния и един друг. Не зная какъв беше и откъде ми бе попаднал, но беше бял, добре си спомням цвета му. Белият телефон със светлосивите бутони звънеше. На дисплея се изписваше някакъв непознат номер. Нямаше го в указателя. „Кой ли е объркал пак телефоните?“ — казах си. Както винаги, нямаш лимит. „Ще позвъни, пък ще спре... Объркал се е...“

Звъненето се повтори, отново от същия номер. Беше много упорито. Не спираше...

Понечих да отговоря, но докато прехвърля телефона в дясната ръка, спря. Дали да не го набера? Да му кажа, че е сгрешил номера... Хайде карай, петдесет стотинки така си и отиват, за не знаеш какво... Ще го направя, но от личния си телефон. „Добре де, добре!... Сега ще се чуем...“ Започнах да набирам номера... Тъкмо стигнах до шестата цифра и... се събудих. Наистина е било сън.

Сърцето ми беше учестено, сякаш бях изкачвал баир. Момент, нека се успокоя! „Какво пък, някакъв телефон...“ Нещо не бях добре. От три дни съм в болнични и лежах по цял ден. А сега и тоя сън...

Лежах в леглото, а номерът от съня все още ми беше в съзнанието, сякаш се беше запечатил там, залепен със здраво лепило. Не ми се бе случвало да помня така ярко сън, та какво ли остава телефонен номер?

Пулсът ми беше ускорен. Дали бе от болестта?... Измерих си кръвното. Малко над нормата е, вероятно от грипа! Присегнах се към нощното шкафче, отчупих от блистера един валидол и го пяхнах под езика. Ефикасен е, след малко ще подействува.

Огледах се. Телефоните бяха току над главата ми, на етажерката с книги, личният и служебният. Какво пък? Дали да не позвъня? Номерът не излизаше от ума ми. Може пък да е някой познат от указателя... Да видим, няма да ме заболи. Нали е само едно позвъняване?

Позвъних! Не беше познат. Поглеждах цифрите на дисплея, слушах внимателно, докато чух гласа на оператора: „Временно нямате достъп до този номер!“ Повторих звъненето. Получих същия отговор. Значи този номер си има притежател, който най-вероятно е изключил телефона си или не е в радио обхват за разговор.

Взех служебния телефон. Набрах номера от съня и зачаках. Глупост! Какво ли очаквах? Та нали проблемът е някъде там, при него, а не при мен? Гласът на оператора си каза, каквото имаше да казва. Край! Стига толкова! Който ме е търсил, пак ще ме потърси. Щом съм му нужен, ще ме потърси и тогава ще разбере кой е.

Не ми се лежеше повече. Болестта беше позатихнала. Чувствах се отпаднал, но не ми се лежеше. Станах и тогава телефонът иззвъня. Беше от непознатия номер.

— Ало! Ало... Кой е?

От другата страна на линията се мълчеше. Сетне се чуха някакви хрипове и един тих женски глас едва промълви:

— Помогнете! Моля Ви, помогнете! Зле съм...

— Кой е? Коя сте Вие?

— Помогнете ми! В беда съм... Звъня на всички познати, но никой не вдига... Паднах нощес, със ските. Не биваше да го правя... Кой ли дявол ме накара? Спуснах се от Маркуджика. Мислех си, че белотата на снега ще ми помогне, но сбърках. Нищо не се виждаше...

Жената се задъхваше. Говореше едва-едва, на пресекулки. Спираше, поемаше си дъх и с усилие и болка продължаваше отново...

— Дявол ме накара да правя това нощно спускане, сама... Мислех се за добра скиорка, а какво излезе? Май съм счупила нещо, защото не мога да мръдна. Не помня колко време лежа, но ми е зле. Помогнете, моля Ви!

— Спокойно госпожо! Моля, обяснете ми къде се намирате точно.

— Ударих се в един камък. Ските се отклониха вдясно и май се плъзнах по някаква странична от пистата пътека, навътре в боровете.

Изгубих равновесие и паднах. Бях в безсъзнание. Не зная колко време е минало, но виждам, че небето светлее. Снегът е дълбок. Повече от метър е. Май съм паднала в някаква пряспа, защото само главата ми е над нея.

— Спокойно! Спокойно!...

Повтарях безсмислено, без да зная какво да направя? Лежах болен на двеста и еди-колко си километра от тая жена. Луда ситуация! Съвсем откачена ситуация! Фантастика! Как е възможно?!

Сърцето ми отново започна да тупа ускорено и неравномерно. Жената чакаше отговора ми. Само с мен бе успяла да се свърже. Никой друг не ѝ отговаряше. Господ ли бях, та само на мен звънеше? Щура работа, нереална!...

— Помогнете, моля Ви! — напомни ми тя за себе си.

— Ще опитам, госпожо, въпреки че ако Ви кажа къде се намирам, ще се откажете още повече. Ще опитам... само се успокойте. Всичко ще бъде наред! Сега затворете телефона, за да не хабите батерията. Аз ще Ви се обадя...

Започнах да разсъждавам трескаво: „Била е на пистата Маркуджика... Къде беше това? А, да, в Боровец. Нощно спускане! Идиотка! Как се е решила? Луда глава! И се е отклонила вдясно след удар в камък. Излязла е извън пистата и е влязла в борова гора... Да... И какво мога да направя?“ Мислех...

„Да, разбира се! Има светлинка в тунела! Защо да не опитам?...“ Имах редовен интернет. Бях опитен с компютрите. С интернет винаги оправях сериозни свои проблеми. Хайде! Не се бави! Давай...

Включих компютъра. Сега да вляза в търсачката... Ето го и сайта! Красив сайт! Планински спасители с червени екипи, кучета, хеликоптер... Къде е...? Ето и обектите в Рила. Тук е и Боровец... Има някакъв дежурен телефон към М-тел... 088 1473... Много е кратък... Сигурно нарочно е избран, за бързо набиране при спешни случаи. Помислили са по въпроса за планинското спасяване...

— Ало! Ало, чувате ли ме?...

Бях набрал указания номер и чаках. Беше седем часа сутринта. Небето тъкмо изсветляваше. Валеше сняг. Валеше от два дни и го бе натрупало доста. Термометърът на терасата показваше минус десет градуса. Студено е. Зимата отново напомни за себе си след сухите и

топли новогодишни дни. Чаках... Най-после някой вдигна и чух сънен глас.

— Планинска спасителна служба „Боровец“ слуша! Какъв е проблемът?

— Има пострадала жена — скиорка. Станало е нощес на пистата Маркуджика.

— Къде точно, господине?

— Намира се, не на самата писта, а вдясно, навътре в гората. Отклонила се е и е контузена. Моли за помощ!...

— Разбрано, записах. След малко ще тръгне екип. А Вие кой сте? Откъде се обаждате?

— Няма значение! Побързайте, моля! Жената е зле...

Затворих телефона. Бях направил онова, което случаят ми подсказа. Дано съм успял! Дано я открият! Щура ситуация... телефонен номер насън... пострадала скиорка. Фантастика! Пълна фантастика! Ама да не съм станал медиум? Глупости на търкалета! От грипа е! Само от грипа е! Изостря чувствата, разстройва организма и се случва нещо, което не го побира умът... Сигурно е така. Не може да бъде иначе...

Въпреки тези размисли, намерих сили и позвъних на жената. Успокоих я, доколкото можах.

След няколко часа телефонът ми позвъня. Беше отново оня познат, пресипнал глас на дежурния от планинската спасителна служба.

— Господине, много Ви благодарим! Открихме жената. Добре е. Няма опасност за живота ѝ. Ще полежи малко в болница и ще се оправи. Но непрекъснато пита за Вас. Иска да знае името Ви, настоява...

— Името ми ли?... Няма значение... Важното е, че сте я открили. Много се радвам за нея! Успех Ви желая и да имате по-малко работа... — прекъснах връзката замислен.

Нещо бях направил, нещо много хубаво за една жена. Бях спасил живота ѝ! Какво пък?! Всеки на моето място би направил същото, нали? Но ми е чудно! Как е могла да ме намери в съня?

Минаха няколко месеца. Зимата бе свършила. Бях почти забравил това събитие. Няколко пъти го разказвах на мои приятели, но

никой не повярва. Всичките ми се смееха. Звучеше им като виц, когато един ден...

Беше светла юнска утрин. Слънцето бе изгряло и къпеше със златните си лъчи зелените корони на дървета, цветя и животни. Хората по улиците се смееха весело, облечени в светлите си летни дрехи. Чувстваше се една безгрижност, лекота и радост, като при всяко слънчево лято.

Бях се накарал да ида до близкото бистро, за да пия едно силно утринно кафе, когато на входната врата се позвъни. Отворих... На прага стоеше непознатата млада жена. Тъмнокестенявата ѝ мека коса се спускаше на леки къдри по раменете. Беше миловидна, крехка с една хубава, лъчезарна усмивка. Да, усмихваше ми се... а аз стоях и я гледах, без да зная какво да кажа...

— Здравейте! — промълви едва-едва. — Не ме познавате... Казвам се Галя. А Вие... Вие сте... моят спасител! Нали Вие се обадохте сутринта на 12 януари до планинската спасителна служба, „Боровец“?

— Да, но...?

— Само Вашият номер ми даде отговор. Опитвах да позвъня на мои познати, но явно съм сгрешила. Паднах и се контузиох зле, една седмица след новогодишните празници, на пистата Маркуджика. Бяхме цяла компания, но аз май съм най-лудата глава от нея. Никой не ме чу, когато излязох от стаята на хотела и тръгнах да се спускам със скиите в един часа през нощта. Такава съм си, малко откачена и си патя от това. Но сега съм добре. Полежах един месец в травматологията на Пирогов и се оправих. Но си казах: „Ще го открия оня човек! Ще открия спасителя си!“ — И Ви открих! Да знаете как се радвам...! Жива съм, благодарение на Вас! Тогава, на Боровец, бяха много ниски температурите и можех да замръзна, без никой да чуе за мен. Щяха да ме открият, когато... Но не ми се говори повече за това. А Вие? Как Ви е името?

Гледах я, слушах и не можех да повярвам на очите и ушите си. Значи това е била „оная скиорка“, а съня и телефонния номер от него си е било боже дело. Май наистина съм медиум!

— Значи, това сте Вие, „жената в беда“?! Моето име ли? Какво значение има едно име? Много се радвам да Ви видя! Вече сте съвсем добре, нали?! Радвам се, да знаете как се радвам, Галя! А дали съм

Вашия спасител...? И сам не мога да го проумея... Но-о-о... пиете ли кафе?

— Иска ли питане?

— Ами тогава да идем наблизко до едно много приятно и хубаво бистро. Правят пенливо и ароматно кафе, мока. В тая част на града, там го правят най-добре. Ще седнем, ще се запознаем и ще Ви разкажа една наистина идиотско фантастична история. Никога не съм мислил, че може да е истина, но май е така. Да вървим!

Хлопнах външната врата зад гърба си. Тръгнахме надолу по стълбището. Щастливата усмивка на жената не слизаше от устните ѝ. Разбрах я. Беше открила спасителя си. Ами аз?... „Ех, Ангеле! Какво ти е, бе, медиуме? Ще ѝ разкажеш тая щура история, пък нека те помисли за луд. Една такава фантасмагория, разказана на чашка силно кафе, може да прозвучи и като добър, банален виц.“

... Така-а-а, ама като го гледам как чука само с тия високи токчета по асфалта, си мисля, че каквото и да си говорим двамата за спасение, съществува един безспорен факт. А той е, че мацето си го бива...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.